

Arrest

nr. 113 226 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. KLOK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Khushnaw (district Lal Wa Sarjangan van de provincie Ghor), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara van origine te zijn. Uw vader zou destijds in dienst hebben gewerkt van Mir Made Beg en Mir Shah Nasir, twee rijke mannen die aan het hoofd stonden van het district Lal Wa Sarjangan. Hij zou, net als honderden andere mensen, het land hebben bewerkt in opdracht van deze mannen of hen hebben verdedigd indien er vijanden opdoken. Op een dag zouden deze twee mannen, net zoals ze dit deden voor al hun dienaars, een stuk land aan uw vader hebben geschonken. Het stuk dat uw vader kreeg, en dat groot genoeg was voor vijf families, hadden Mir Made Beg en Mir Shah Nasir gekocht van Naser Karbalai. Na 40 à 45 jaren dienst werd uw vader door de twee mannen ontslagen wegens zijn ouderdom. De zonen van Naser Karbalai, Hassan Mahman, Ali Jan, Khudairimon en Mohammad, zouden echter na de dood van hun vader de eigendom over het stuk land dat jullie hadden gekregen, hebben teruggeëist. Zij zouden immers hebben beweerd dat Mir Made

Beg en Mir Shah Nasir het stuk land destijds met geweld van hun vader hadden afgenomen. Zij zouden veel steun hebben gekregen van hun machtige stam en er alles voor over hebben gehad om jullie stuk grond terug in hun bezit te krijgen. Uw vader zou klacht hebben ingediend bij de Afghaanse autoriteiten. Zij zouden enkele keren iemand hebben gestuurd naar jullie dorp om de situatie te observeren, maar de zonen van Naser Karbalai zouden hen telkens te snel zijn af geweest. Er zou ook een jirga zijn georganiseerd om het conflict op te lossen, maar ook dit zou niets hebben opgeleverd. De zonen van Naser Karbalai zouden bovendien geen klacht hebben willen indienen, omdat zij vermoedden dat de overheid toch aan de kant stond van Mir Made Beg en Mir Shah Nasir. Uw vader, die wist dat hij niet kon opboksen tegen de zonen van Naser en stam, zou uiteindelijk hebben gezegd dat hij het stuk land terug wou geven in ruil voor wat Mir Made Beg en Mir Shah Nasir destijds hadden gegeven voor de grond. De zonen van Naser Karbalai gingen hier echter niet mee akkoord. Later zou Mohammed, een zoon van Naser, zich samen met een neef als commandant hebben aangesloten bij Mohammad Akbari. Hun groepering zou een aanslag hebben gepleegd op Mir Made Beg en hem hierbij hebben vermoord. Ze zouden ook Mir Shah Nasir hebben gearresteerd. Uw broer zou uw vader hebben gewaarschuwd dat iedereen die ooit voor Mir Made Beg en Mir Shah Nasir had gewerkt weldra vermoord zou worden nu de zonen van Naser Karbalai als mujahedin commandanten steeds meer macht kregen in het land. Uw vader zou hier echter geen gehoor aan hebben gegeven en blijven vasthouden zijn aan het betwiste stuk grond. Toen uw moeder op een dag water ging halen, zou één van jullie vijanden haar ernstig aan het hoofd hebben verwond met de waterketel en zij zou aan haar verwondingen zijn overleden. De angst binnen uw familie zou hierna enkel zijn toegenomen. Omdat jullie grond zo afgelegen was, zouden jullie niet meer op de steun van de autoriteiten hebben kunnen rekenen. Jullie oogst zou regelmatig zijn vernield, jullie dieren gestolen of gedood en jullie zouden geregeld zijn geslagen. Een jaar à anderhalf jaar na de dood van uw moeder zou uw vader een natuurlijke dood zijn gestorven. Vijf à tien dagen later zouden de zonen van Naser Karbalai uw broer hebben vermoord. Met de hulp van uw burens zou u die nacht jullie dorp Khushnaw hebben kunnen verlaten. U zou naar Iran hebben kunnen vluchten en later zouden ook uw vrouw en zoon, alsook de vrouw en kinderen van uw broer u achterna zijn gekomen. In Iran zouden jullie echter illegaal en in zeer slechte omstandigheden hebben gewoond. U zou daarom aan uw schoonvader in Afghanistan hebben gevraagd of het mogelijk was om naar daar terug te keren, maar hij zou u dit hebben afgeraden. De zonen van Naser Karbalai zouden er immers nog steeds op zoek zijn naar u en uw schoonvader zou nog om de twee à drie maanden omwille daarvan worden geslagen. Er zouden ook informanten zijn die uw huis constant observeren. Verder zou uw schoonvader u hebben gezegd dat de zonen van Naser Karbalai nog steeds veel macht hadden bij het leger en de politie. Daarom zou u, na zeven jaar in Iran te hebben gewoond, het land hebben verlaten en naar België zijn vertrokken. U diende uw asielaanvraag in op 11 juni 2012. Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara neer d.d. 27/4/1391 (17 juli 2012 Gregoriaanse kalender (GK)).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. Er dient immers te worden bemerkt dat u er niet in bent geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen nog steeds een actuele vrees te koesteren tegenover een eventuele terugkeer naar uw geboorteland. Het conflict dat u beschrijft blijkt vooreerst één van erg lange duur te zijn. Zo kan uit uw verklaringen worden afgeleid dat de ruzie over het stuk grond verschillende regimes overleefde: van dat van Hafizullah (1979) tot aan het huidige regime van Karzai (gehoorverslag CGVS, p. 5). Hieruit kan worden samengevat dat het grondconflict al meer dan 30 jaar aansleept. Daarnaast verklaart u zeven jaar in Iran te hebben gewoond en sindsdien niet meer naar Afghanistan te zijn teruggekeerd (gehoorverslag CGVS, p. 11). Uw verklaringen hierover zijn echter maar weinig coherent. Wanneer u immers wordt gevraagd in welke periode uw vader en broer stierven, verklaarde u uitdrukkelijk dat dit gebeurd was in de periode van de mujahedin, tussen het regime van Najibullah en dat van de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 9 en 11). Wanneer de geschiedenisboeken erbij worden gehaald, zou dit er dus op neerkomen dat zij in de periode tussen 1992 en 1996 werden vermoord. Rekening houdende met uw verklaring na de dood van uw broer en vader meteen het dorp te zijn ontvlucht en naar Iran te zijn vertrokken, zou dit betekenen dat u al sinds de jaren '90 in Iran zou hebben verbleven (gehoorverslag CGVS, p. 6, 8 en 11) en dus niet gedurende zeven, maar wel al gedurende minstens 15 jaar in Iran zou hebben gewoond. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, blijft u erbij dat u slechts zeven jaar in Iran hebt gewoond en meent u dat u pas Afghanistan had verlaten nadat Hamid Karzai er aan de macht kwam (gehoorverslag CGVS, p. 11-12). Indien hier al geloof aan kan worden gehecht, zou dit betekenen dat u sinds de dood van uw vader en broer in de jaren '90 nog ongeveer tien jaar in Afghanistan hebt kunnen wonen. Er kunnen naar aanleiding van bovenstaande elementen dan ook ernstige vragen worden gesteld naar de mate waarin u gevisieerd zou zijn in dit langdurige grondconflict. Zo is het opmerkelijk dat u verklaart dat de zonen van Naser Karbalai

uitermate machtig waren/zijn (gehoorverslag CGVS, p. 4, 5 en 11), maar dat uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat zij uw familie wel jarenlang op het stuk grond van hun vader hebben laten wonen (zie supra). Uw verklaring dat zij bij uw familie enkel stukken grond hadden afgebrand, dieren hadden gedood en jullie meermaals per maand hadden geslagen, valt in dit licht maar moeilijk te rijmen met het idee dat het stuk grond van uw familie zo belangrijk voor hen was (gehoorverslag CGVS, p. 6). Dat zij niet op andere manieren hun slag thuis zouden hebben kunnen halen, is te meer bedenkelijk gezien uw verklaring dat zij er wel in waren geslaagd een machtig persoon als Mir Made Beg te vermoorden en dat zij wel vele andere ex-dienaren zoals uw vader hadden vermoord (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 5). Uw verklaring dat uw moeder op een dag wel door de zonen van Naser of één van hun handlangers was geslagen en hieraan overleed (gehoorverslag CGVS, p. 5), doet enkel meer vragen rijzen. Indien jullie belagers er immers echt op uit waren om uw familie te doden, kan de vraag worden gesteld waarom zij op een dag dan wel uw moeder, maar uw vader en de rest van het gezin niet zouden doden. Dat uw vader bovendien na de dood van uw moeder nog een jaar à anderhalf jaar heeft geleefd en uiteindelijk een natuurlijke dood stierf (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 19), doet de vraagtekens alleen maar toenemen. Uw verklaring hiervoor dat jullie belagers in die periode 'geen tijd' hadden om uw vader te vermoorden gezien hun activiteiten als mujahedin of hiertoe geen handlangers hadden die dit voor hen konden doen (gehoorverslag CGVS, p. 18-19), is helemaal niet afdoende. Dit stemt immers niet overeen met uw andere verklaring dat de zonen van Naser Karkbalai informanten hadden in het dorp die dagelijks updates doorgaven aan hen of met het idee dat ze nog geen twee weken na de dood van uw vader wel plots de tijd bleken te hebben om uw broer te vermoorden (gehoorverslag CGVS, p. 6, 9 en 19). Wat er ook van zij, de vraag waarom u nu nog steeds de zonen van Naser Karbalai zou moeten vrezen, dringt zich op. U bent immers al jaren geleden Afghanistan ontvlucht en hebt het stuk land bovendien achtergelaten, wat betekent dat de zonen van Karbalai het ondertussen al zeker tien jaar terug in hun bezit hebben. Uw antwoord hierop dat zij angst hebben en iedereen willen vermoorden die voor de rijken had gewerkt (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 19), is maar weinig overtuigend. Dat zij angst zouden hebben van u, als zoon van een arme landbouwer, valt immers niet te rijmen met uw verklaring dat de zonen van Karbalai ondertussen hoge functies bekleden binnen het nationale leger en de nationale politie (gehoorverslag CGVS, p. 4, 7 en 20). Bovendien was het niet u, maar uw vader die jaren geleden had gewerkt voor Mir Made Beg en Mir Shah Nasir. Dat zij nu nog steeds op zoek zouden zijn naar u en dat zij uw schoonvader omwille hiervan geregeld slaan (gehoorverslag CGVS, p. 6-7), is – bovenstaande informatie in het achterhoofd houdende – dan ook maar weinig aannemelijk. Er kan worden geconcludeerd dat na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven, de stukken in het administratieve dossier en op basis van bovenstaande argumentatie, u er niet in geslaagd bent een oprechte, gegronde vrees voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de Vluchtelingconventie aannemelijk te maken. De taskara die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag heeft geen invloed op bovenstaande beslissing, aangezien dit document geen elementen bevat die in vraag werden gesteld. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ghor meer bepaald in het district Lal Wa Sarjangal te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om

voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Ghor een complementaire vorm van bescherming te bieden. Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie Afghanistan: regionale analyse, 21/03/2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt verder dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sterk varieert. Uit onderzoek van Cedoca blijkt dat de provincie Ghor in 2012 kan omschreven worden als een provincie met een 'lage graad van onveiligheid'. In verschillende districten van de provincie zijn er weliswaar een aantal veiligheidsincidenten, maar het geweldsniveau in de verschillende districten van de provincie Ghor, dus ook niet in het district Lal Wa Sarjangan waar u woonachtig bent, is niet van die aard dat zijn gelijkgesteld kan worden met een situatie van veralgemeend geweld. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Lal Wa Sarjangan in de provincie Ghor vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Lal Wa Sarjangan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Lal Wa Sarjangan van de provincie Ghor aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofdde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt.

Verzoeker stelt dat de situatie in Afghanistan benard is, dat hij bij geen enkele instantie verhaal kan halen, dat de machten en de rijken de macht in handen hebben, dat er in zijn provincie geen elektriciteit is, geen verharde wegen, geen medische zorgen en beperkte toegang tot school en dat dit een vorm van discriminatie is.

Verder stelt verzoeker dat de toestand in de regio waaruit hij afkomstig is uiterst onveilig is en een terugkeer niet toelaat.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielaans.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de periode waarin zijn vader en zijn broer zouden zijn gestorven en het aantal jaar dat hij in Iran zou hebben gewoond.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker nu nog steeds de zonen van Naser Karbalai zou moeten vrezen, aangezien hij Afghanistan al jaren geleden is ontvlucht en hij het stuk land heeft achtergelaten, wat betekent dat de zonen van Karbalai het ondertussen al zeker tien jaar terug in hun bezit hebben.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen verklaring voor deze vaststellingen.

Verder wijst de Raad erop dat om een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken, het niet volstaat louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk moet maken. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij redenen heeft om bij een terugkeer naar Afghanistan te vrezen dat hij zal worden gediscrimineerd.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt immers vast dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in het district Lal Wa Sarjungal in de provincie Ghor een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen”*. De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit het Cedoca-rapport van 22 maart 2013 blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is.

Volgens het Cedoca-rapport van 21 maart 2013 kent de provincie Ghor een zeer lage graad van incidenten. Het veiligheidsparadigma wordt er beheerst door lokale machthebbers die aan deze of gene

zijde van het conflict postvatten en van daaruit persoonlijke rivaliteiten uitvechten. Uit het Cedoca-rapport blijkt dat het geweld plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen.

Verzoeker stelt dat de toestand in de regio waaruit hij afkomstig is uiterst onveilig is en een terugkeer niet toelaat. Hij toont dit echter op geen enkele wijze aan.

Op basis van de gegevens die de partijen hem aanreiken, is de Raad dan ook van oordeel dat er geen gegeven voorhanden is dat er op dit ogenblik in het district Lal Wa Sarjangan in de provincie Ghor een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg lopen burgers in het district Lal Wa Sarjangan in de provincie Ghor op dit ogenblik geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER